

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

စပါးလင်ပင်စောင့်နတ်မိစ္ဆာ

အောင်မြတ်သာနှင့် စပါးလင်ပင်စောင့်နတ်မိစ္ဆာ

အောင်မြတ်သာတို့ နတ်ကျွန်းရွာကိုရောက်တော့ အိမ်အနောက်ဘက် ရေကပြင်ဘေးတွေမှာ စိုက်ထားတဲ့ စပါးလင်ပင် အမြောက်အမြားကို မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ မြေဆီမြေနှစ်ကောင်းမွန်တဲ့ အရပ်ဒေသဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုးနှစ်အရွယ်ကလေးငယ်တစ်ယောက် ရပ်နေရင်တောင် မမြင်နိုင်လောက်တဲ့ အထိ စပါးလင်ပင်တွေက ကြီးထွားသန်မာနေခဲ့တယ်။ အောင်မြတ်သာကတော့ စပါးလင်ပင်တွေကိုကြည့်ပြီး စုတ်တစ်ချက်သပ်ကာ ရွာထဲဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ရွာထဲကိုရောက်တော့ မြေစိုက်တဲ့အိမ်တစ်လုံးရဲ့အရှေ့မှာ လူတွေစုပြုံပြီး တိုးဝှေ့နေကြတာကို မြင်တော့ ဘာများဖြစ်မလဲဆိုပြီး အနားကပ်ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမတစ်ဦးကို အနီရောင် ချည်မန်းကြိုးတွေနဲ့တုပ်ပြီး နွားရိုက်ကြိမ်သာသာရှိတဲ့ တုတ်နဲ့ရိုက်နှက်နေတဲ့ ပယောဂဆရာ တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကြိုးနဲ့တုပ်ခံထားရတဲ့ မိန်းကလေးက အရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ပယောဂဆရာကို မကျေနပ်တဲ့ဟန်နဲ့ မျက်ထောင့်နီနဲ့စိုက်ကြည့်လိုက် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ဖြစ်နေတဲ့အချိန် အိမ်တစ်ခုလုံး သိမ့်ခနဲ ခါထွက်သွားတာကို အောင်မြတ်သာတို့ရော ရပ်ကြည့်နေကြတဲ့ ရွာသားတွေပါမြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကြိမ်လုံးကိုင်ထားတဲ့ ပယောဂဆရာရဲ့ ဆံပင်က လေထဲကို ထောင်တက်လာပြီး မကြာခင် လူတစ်ကိုယ်လုံး ကြွတက်လာတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

ရွာသားတွေကတော့ ပယောဂဆရာကစွမ်းလှချည်လား လေထဲတောင်ပျံ နိုင်တယ်ဆိုပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အော်ဟစ်နေတဲ့အချိန် ပြင်းပြတဲ့ နာကျင်မှုဒဏ်ကြောင့် အော်လိုက်တဲ့အသံက အိမ်ပေါ်ကနေထွက်လာခဲ့ တယ်။

ဒီတစ်ခါအော်တာက ချည်မန်းကွင်းကြိုးနဲ့တုပ်ခံထိထားတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ပဲ ပယောဂ ဆရာကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပယောဂဆရာရဲ့ဆံပင်ကိုဆွဲကိုင်ကာ ပင့်မ လိုက်တဲ့ပုံဖြစ်နေတာကြောင့် အောင်မြတ်သာလည်း ကျင့်ကြံခဲ့တဲ့သမထအစွမ်းတွေကို စုစည်းကာ ကြည့် လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ပယောဂဆရာရဲ့ သျှောင်ထုံးကိုညှာလက်လက်နဲ့ဆွဲကိုင် ကာ မတင်ထားတဲ့ သူတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

မျက်လုံးတွေက နီရဲတွတ်နေပြီး ပါးစပ်ကနေ အပြင်ဘက်ကို ကော့ တက်နေတဲ့ ဝါကျင်ကျင် အစွယ်နှစ်ချောင်း၊ တစ်ထွာလောက်ပြလန်နေတဲ့ ပါးစပ်တွေအပြင် နဖူးအလယ်တည့်တည့်မှာ ကြုံတွေ့ လိုချုံတစ်ချောင်းပါတဲ့ အမျိုးအမည်မသိ နာနာဘာဝတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အောင် မြတ်သာလည်း သူမကယ်ရင် ပယောဂဆရာ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်ဆိုတာ သိတော့ ခြေဖနောင့်ကို တစ်ချက်ဆောင့်ကာ နှုတ်ကနေ တစ်စုံတစ်ခုကို ရွတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အိမ်ပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ နာနာဘာဝကောင်က ဆွဲကိုင် ထားတဲ့ဆံပင်ကိုလွှတ်ချကာ အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားခဲ့ တယ်။ ပယောဂဆရာလည်း သူ့ကို ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ဒဏ်ကနေ လွတ်တာနဲ့ လွယ်အိပ်ကို ကောက်လွယ်ကာ အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းပြေးပါလေရော။ ရွာသားတွေကတော့ ရုတ်တရက် ဆင်းပြေးသွားတဲ့ပယောဂဆရာကို ကြည့် ပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေခဲ့ကြတယ်။ အောင်မြတ်သာလည်း အိမ်ပေါ်မှာ သတိလစ်ကာ မေ့မြောနေတဲ့ မိန်းကလေးရှိတဲ့ဘက်ကို မြေကြီး

မှာကျနေတဲ့ ခဲလုံးအချို့ကို မန်းမှုတ်ကာ ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လူစိတ်ပျောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးက သတိပြန်လည် လာခဲ့တယ်။

ရွာထဲကို စရောက်ခိုက်ကြုံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကြောင့် ဒီရွာမှာ ရက် အနည်းငယ် ဆက်နေရဦးမယ် ဆိုတာကို သိတဲ့အောင်မြတ်သာက ရွာသူကြီးအိမ်ရှိရာဘက်ကို ထွက်သွားပြီး ရွာမှာတည်းခွင့်ပြုဖို့ ခွင့် တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ သဘောကောင်းတဲ့ရွာသူကြီးက လူမနေတဲ့အိမ် တစ်လုံးကို အောင်မြတ်သာတို့ ဆရာတပည့်တွေတည်းဖို့ ခွင့်ပြုပေးခဲ့တယ်။ ညနေဘက်ရောက်တော့ ရွာထဲက အခြေအနေတွေကို သိချင်တဲ့အတွက် အညောင်းပြေအညာပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ရွာလယ်ဧရိယာအနားကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဧရိယာအထဲမှာတော့ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေကြတဲ့ ကာလသားတွေအပြင် အသက်ကြီး ပိုင်း လူကြီးတချို့ကိုတွေ့တော့ မယောင်မလည်နဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူတို့ ပြောတာတွေကို နားထောင်နေလိုက်တယ်။

ဘကြီးပြုံး။ "ဒီပုံအတိုင်းဆို ပယောဂဆရာနောက်တစ်ယောက်ကို ပင့်မှ ဖြစ်တော့မယ် တစ်နေ့တစ်နေ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေဝင်ပူးလို့ ဖြေရှင်းနေရ တာနဲ့ကို အလုပ်မလုပ်ရတော့ဘူး"

ကျော်ထင်။ "ဟုတ်တယ် ဘကြီးပြုံး ကျုပ်တို့လည်း ညဘက်အိပ်မပျော်လို့ မနက်အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ မူးခနဲ မိုက်ခနဲဖြစ်ရင်တောင် ငါ့ကိုယ်ထဲ ဘယ်သူ ဝင်ပူးနေတာလဲဆိုပြီး စိတ္တဇလိုဖြစ်နေတာ အလုပ်ကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်မ လုပ်ရပါဘူးဗျာ"

ဘကြီးပြုံး။ "အေးကွ မနက်ကလည်း ထွေးထွေး ဖြစ်တာကိုပဲကြည့်လေ သူ့ဘာသာ အိမ်အနောက်မှာခြံလုပ်နေတုန်း တုန်တုန်ရီရီဖြစ်ပြီး တစ်အိမ် လုံးဝုန်းဒိုင်းကြဲတာ လာကုတဲ့ ပယောဂ ဆရာတောင် စကားမေးမရပဲ ပြန်

ပြေးရတာကိုပဲကြည့် ငါတို့ရွာတော့ ကပ်ဆိုက်နေပြီထင်ပါတယ်"

အောင်မြတ်သာတို့လည်း ရွာခံလူတွေပြောတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို သေချာနားထောင်ပြီး

အမသ။"စိတ်မရှိကြပါနဲ့ ကျုပ်ကိုစကားအနည်းငယ် ဝင်ပြောခွင့်ပြုပါ"

ရွာခံလူများ။"ရပါတယ် ရပါတယ် ပြောပါ ဒါနဲ့ မင်းတို့ကိုအရင်က ရွာမှာ မမြင်ဖူးပါဘူး"

အမသ။"ကျုပ်တို့က ဒီရွာမှာ ခေတ္တတည်းကြတဲ့ဧည့်သည်တွေပါ ဒီကမိတ် တွေတွေ စကားပြောနေကြတာကိုကြားလို့ ဝင်နားထောင်မိသွားတာ အခု ရွာမှာဖြစ်နေတာတွေက အမြဲတမ်း လိုလိုဖြစ်တတ်လား"

ဘကြီးပြုံး။"အခုလပိုင်း တစ်ရက်ခြားတစ်ခါလောက် ဖြစ်တတ်တယ် လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက် ကဆို နွားရဲ့အသည်းကို အစိမ်းလိုက်စားမယ်ဆိုပြီးဝင်ပူး လို့ ဦးဘတူအိမ်က နွားတစ်ကောင်ပေါ်ပြီး ခေါပတောင်းပစ်လိုက်ရသေး တယ်"

အမသ။"ဟာ အဲဒီလို အသားစိမ်းတွေတောင်းစားနေတာ ပယောဂဆရာ တွေနဲ့ မပြကြည့်ဘူးလား"

ဘကြီးပြုံး။"ပြတာပေါ့ ငါ့တူရယ် ဒါပေမဲ့ ဆရာတွေက ဟန်ပဲရှိကြတာ ဟိုက ပါးထရိုက် ခြေနဲ့ဆောင့်ကန်လို့ ဆေးကြိမ်လုံးမနိုင် ဆေးလွယ်အိတ်မ နိုင် ပြန်ပြေးကြရတာချည်းပဲ အခုငါစီးနေတဲ့ ဖိနပ်က ပယောဂဆရာ ကျန်ခဲ့ တဲ့ဖိနပ်လေ"

ဘကြီးပြုံးက သူစီးထားတဲ့ဖိနပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း အရွှန်းဖောက် တော့ စကားဝိုင်းပြော နေကြတဲ့ရွာသားတွေဆီကနေ ရယ်မောသံတွေ ထွက်လာခဲ့တယ်။

အမသ။"အဘတို့အဖြစ်ကတော့ ရယ်ရခက် ငိုရခက်ဖြစ်နေပါပေါ့လား ဒီလိုဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲအဘ"

ဘကြီးပြုံး။" ငါထင်တာတော့ ငါးလလောက်ရှိပြီထင်တယ် အစပိုင်းကတော့ တစ်လမှ တစ်ဦး တစ်လေလောက်ပဲဖြစ်တာ အခုဆိုရင် တစ်နေ့တည်း သုံးယောက်လောက်အထိဖြစ်ဖူးတယ်"

အမသ။"အဘတို့ပြောပုံအရ ဝင်ပူးတဲ့အခါ ပယောဂဆရာလည်း မနိုင်ဘူးဆိုတော့ ပြန်ထွက်အောင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြလဲ"

ဘကြီးပြုံး။"ဝင်ပူးတဲ့သူတွေမှာ တူညီတဲ့အချက်တစ်ခုစီရှိကြတယ် အဲဒါက သွေးစိမ်းရှင်ရှင် အသားစိမ်းကို တောင်းစားကြတဲ့အကျင့်ပဲ ငါတို့ကလည်း ပူးကပ်နေတာထွက်သွားရင် ပြီးရောဆိုပြီး ဝက်ပေါ်လိုက် အမဲပေါ်လိုက် ကြက်ပေါ်လိုက်နဲ့ လုပ်ပေးနေတာ အခုဆို ရွာထဲမွေးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေတောင် မျိုးကန်းတော့မယ်"

အမသ။"အဘတို့အဖြစ်က စီးပွားပြုတ်မယ့်ကိန်းပဲ နောက်တစ်ခါ ဝင်ပူးတဲ့လူနာရှိရင် ကျုပ်တို့ကိုလာခေါ်လှည့်ပါ ကျုပ်တို့က ပယောဂကို အနည်းငယ်လောက် ကြည့်တတ်ပါတယ်"

ဘကြီးပြုံး။"ငါ့မောင်တို့ရေ ဟုတ်မှလည်းလုပ်ကြနော် ဟိုက သနပ်ခါးတုံးနဲ့ထထုနေလို့ ပြေးပေါက်မှားနေဦးမယ်"

အမသ။" ဟက်ဟက် အဘပြောသလိုတော့မဖြစ်ပါဘူး ကျုပ်တို့က အရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းကျင်ပါတယ်"

ဘကြီးပြုံး။"ဒီကောင်လေးတွေ ရယ်စရာလည်းပြောတတ်ပေသကိုး ကဲပါ နောက်တစ်ခါ ကိစ္စကြုံရင် မင်းတို့ကိုလာခေါ်ပါ့မယ် အခုကနေလဲဝင်ပြီဆိုတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြပေဦး"

အောင်မြတ်သာတို့လည်း ဘကြီးပြူးနဲ့ရွာသားတွေကို နှုတ်ဆက်ကာ ဇရပ်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့ လိုက်တယ်။ အိမ်ပြန်လာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် မှာတော့ နှစ်ပေသာသာလောက်ရှိတဲ့ မှင်စာလေးတွေက အောင်မြတ်သာတို့ ကို ပြောင်ပြပြီး စပါးလင်ချုံထဲပြေးဝင်သွားလိုက် ပြန်ထွက်လာပြီး စ နောက်လိုက် လုပ်နေတာမြင်တော့ တောက်ရက လမ်းပေါ်မှာကျနေတဲ့ ခဲ တစ်လုံးကို ကောက်ကာ မှင်စာလေးတွေပြေးပုန်းနေတဲ့ စပါးလင်ချုံထဲကို ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်တယ်။ ခဏကြာတော့ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံနဲ့အတူ ငိုသံအချို့ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ ညဘက်ဘုရားဝတ်ပြုခဲ့ပြီး တရားထိုင်ခြင်းအမှုကို ပြုခဲ့ကြတယ်။ တရားထိုင်နေရင်း အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကို ခဲလုံးသေးသေးလေး တွေ မိုးရွာသလိုကျလာတာကို သတိပြုမိခဲ့ကြတယ်။ အောင်မြတ်သာတို့ လည်း အာရုံကိုမပျံ့လွင့်အောင်စုစည်းပြီး လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ခဲ့ တယ်။ တရားဖြုတ်ပြီးတဲ့အချိန်ထိတိုင် ခဲလုံးတွေက အိမ်ပေါ်ကို တစ်ဖျောက်ဖျောက်နဲ့ ကျနေတာမြင်တော့ အောင်မြတ်သာက

"တောက်ရ မင်းညနေက စလာတဲ့ မီးက အခုငါတို့ဆီရောက်လာပြီ ကိုယ့် ကိစ္စ ကိုယ်ပြန်ရှင်း" ဆိုပြီးပြောလိုက်တော့ တောက်ရက အိမ်အောက်ကို ဆင်းပြီးကြည့်လိုက်တော့ ဖြူဖွေးနေတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲသေးသေးလေးတွေ တံစက်မြိတ်အောက်မှာကျနေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဒီကောင်တွေ ပမာမခန့်နဲ့ ငါတို့နေတဲ့အိမ်ကိုမှ ခဲနဲ့လာထုရတယ်လို့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပစ်ရင် ငါနဲ့တွေ့မယ်"

တောက်ရကကြိမ်းဝါးပြီး အိမ်ပတ်လည်ကို စည်းတားဖို့အလုပ် "ဒေါင်"ဆို တဲ့အသံနဲ့အတူ ငယ်ထိပ်ပေါ်ကို ခဲတစ်လုံးကျလာခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခါကျလာ တဲ့ခဲလုံးက ငုံးဥလောက်ရှိတဲ့အတွက် အတော်အီစလံဝေသွားခဲ့တယ်။

တောက်ရလဲ သူ့ကိုခဲနဲ့ပစ်တဲ့သူကိုရှာကြည့်လိုက်ရာ ခြံအပြင်ဘက် ဆီးပင် အနောက်မှာ ပုန်းနေတဲ့ မှင်စာငှကောင်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

"ဒီငနဲလေးတွေတော့ ငါလုပ်လိုက်ရရင်..."ဆိုပြီးကြိမ်းဝါးကာ အင်းချပ်နဲ့ ဖမ်းဖို့လုပ်လိုက်တဲ့ အချိန်အောင်မြတ်သာက

"တောက်ရ လွှတ်ပေးလိုက်ပါကွာ သူတို့က ကလေးတွေပဲရှိသေးတယ် မင်း သူ့ကိုခဲနဲ့ပစ်လို့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကိုခေါ်လာပြီး ငါတို့ကို လက်စားပြန်ချေတာဖြစ်မှာပါ အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကိုပဲ စည်းတား လိုက်ပါ"လို့ပြောလိုက်တော့ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ အင်းစာရွက်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကိုသာ စည်းချလိုက်တယ်။

တောက်ရစည်းချပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ ဆီးပင်အနောက်မှာ ပုန်းနေတဲ့ မှင်စာလေးတွေက ဘေးမှာရှိတဲ့ချုံပုတ်ထဲကို ဝင်တိုးကာ ပျောက်ကွယ်သွား ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ရောက်တော့

"ဧည့်သည်တို့ နိုးပြီလား"ဆိုတဲ့အသံက အိမ်အောက်ကနေ ထွက်လာခဲ့တဲ့ အတွက် အင်းစာရွက်တွေကို သေချာစီရီနေတဲ့ သက်ခိုင်က အိမ်တံခါးဝကို ထွက်လာပြီး

သခ။"ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ"

ရွာသား။"ဘကြီးပြူးက ဒီကဧည့်သည်တွေကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ လာခေါ် တာ"

သခ။"ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲ"

ရွာသား။"ဦးသာဓု အိမ်ကိုလာခဲ့ကြနော် သူ့မြေးက မနက်ထဲက တငိုငို တ ရယ်ရယ် ဖြစ်နေတာ"

သခ။" ဒါဆို ကျုပ်တို့အခုလိုက်လာခဲ့ပါမယ် ခဏစောင့်ပေးဦး"

သက်ခိုင်လည်း လာခေါ်တဲ့သူကို စောင့်ခိုင်းပြီး အောင်မြတ်သာကို ပြောပြလိုက်တော့

အမသ။"ဒီကိစ္စလောက်က မင်းနဲ့တင်ဖြစ်ပါတယ် ငါအစား မင်းနဲ့တောက်ရပဲ လိုက်သွားကြပါ"

သခ။"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့သွားလိုက်ဦးမယ်"

သက်ခိုင်တို့လည်း လက်စွဲတော်လွယ်အိတ်ကိုယ်စီနဲ့ လာခေါ်တဲ့ ရွာသားနောက်ကိုလိုက်သွား ခဲ့လိုက်တယ်။ ဦးသာဓုအိမ်ကိုရောက်တော့ ကိုးနှစ်အရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က အိမ်နံရံတွေကို ကုပ်တွယ်တက်လိုက် ပြန်ဆင်းလာလိုက် ငိုလိုက် ရယ်လိုက်ဖြစ်နေတာကို အိမ်အောက်ကနေ လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ သက်ခိုင်တို့လည်း အခြေအနေကိုအကဲခတ်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့အချိန် တင့်တယ်ရယ်ရယ်ဖြစ်နေတဲ့ကလေးက ရုတ်ခြည်းငြိမ်ကျသွားပြီး သက်ခိုင်နဲ့တောက်ရကို ပေစောင်းစောင်း ကြည့်နေခဲ့တယ်။

သက်ခိုင်က တစ်ခုခုကို သဘောပေါက်တဲ့ဟန်နဲ့ ကလေးငယ်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး အထက်ဆရာကြီးများထံ ကုသခွင့်ကိုတောင်းခံကာ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး

"ကဲ အခုရောက်နေတဲ့သူက ဘယ်သူတုန်း ဘာကြောင့် ကလေးငယ်ကို ဒုက္ခပေးရတာလဲ" လို့ မေးလိုက်တော့ ဦးသာဓုမြေးလေးက အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး ဒေါသထွက်နေတဲ့ဟန်နဲ့

"ငါ့ကို ဒီလူက ခဲနဲ့ပေါက်တယ် အဲဒါကိုမကျေနပ်လို့ ဒီကလေးထဲဝင်ကပ်ထားတာ ပြန်ထွက် စေချင်ရင် ငါစားချင်တဲ့အရာကို ကျွေးပါ"လို့ခပ်တည်တည်နဲ့ပြောပါလေရော။

"ဟဲ့ မှင်စာလေး နင်အစားစားချင်တာနဲ့ ခဲမှန်တာကို အကြောင်းပြတာ ပေါ့လေ ငါတို့ကို နင် တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ဆရာတွေလိုများ ထင်နေတာလား"

"ဟင်းဟင်း ကျွေးမလား မကျွေးဘူးလားပဲပြော မကျွေးဘူးဆိုရင် ဒီ ကလေးရဲ့ ကလီစာတွေကို အစိမ်းလိုက်စားပစ်မှာနော်"

ဝင်ပူးနေတဲ့မှင်စာလေးရဲ့စကားကြောင့် ဦးသာဓုက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ သက်ခိုင်တို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

သခ။"ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ သူ့ဘာစားချင်လဲ မေးပေးပါဦး မြေးလေး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အဘ ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့ကွယ်"

သခ။"သိပ်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒီကောင်တွေက စားရမှန်းသိလို့ ခြိမ်းခြောက်နေတာပါ ကျုပ်တို့ ကြည့်လုပ်ပေးပါ့မယ်"

မစ။"ငါအခုစားချင်နေပြီနော် ဒီနေ့ ဦးကုလားအိမ်မှာ ဝက်ပေါ်တာ ငါသိ တယ် သူ့ဆီမှာ အိမ်သားတွေစားဖို့ ချန်ထားတဲ့ ဝက်အသည်းတစ်စုံရှိတယ် ငါအဲဒါစားချင်တယ် မကျွေးရင် ငါ့ အကြောင်းသိမယ်"

သခ။"မှင်စာအယုတ်တမာလေး နင့်ကို ဝက်အသည်းတော့မကျွေးဘူး ငါ့ လက်မှာ ကပ်ထားတဲ့အင်းချပ်ပဲ ကျွေးမယ် လာရော့"

သက်ခိုင်က လက်ထဲမှာ အသင့်ကပ်ထားတဲ့ အင်းစမနဲ့ ဝင်ပူးနေတဲ့ ကလေးရဲ့ နဖူးကိုကပ်လိုက် တယ်ဆိုရင်ပဲ ဦးသာဓုမြေးလေးက ကြမ်းပေါ် မှာ တီကောင်ဆားထိသလို လူးကာလိမ့်ကာနဲ့ အော်ဟစ်နေခဲ့တယ်။ ခဏ နေတော့ အော်ဟစ်နေတာရပ်သွားပြီး သူ့ဘာမှမသိတဲ့ပုံစံနဲ့ ပြန်ထလာခဲ့ တယ်။ ဦးသာဓုကလည်း သူ့မြေးလေး သတိပြန်ရလာတာမြင်တော့ ဝမ်းသာသွားပြီး သက်ခိုင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေတုန်းရှိသေး ပေါင်ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ ကလေးက ရုတ်တရက် ထခုန်လိုက်ရာ အိမ်ထုပ်

တန်းနဲ့ခေါင်းနဲ့ ထိလုထိခင်ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

ဦးသာဓုက ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားတဲ့အဖြစ်ကြောင့် ပါးစပ်ကြီးဟပြီး အံ့သြနေတုန်းရှိသေး ကလေးငယ်က သက်ခိုင်တို့ကို စားမတတ်ဝါးမတတ်ကြည့်ပြီး ရန်ပြုဖို့ဟန်ပြင်တဲ့အချိန် ဘေးမှာရှိနေတဲ့ရွာသားတွေက ကလေးငယ်ကို ဝိုင်းဆွဲပါလေရော။ ကိုးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို အားကောင်းမောင်းသန် လူကြီးလေးယောက်ချုပ်မနိုင်ပဲ ဖြစ်နေတာမြင်တော့ သက်ခိုင်က

သခ။"လွတ်ပေးလိုက်ပါ ဒီတစ်ခါတော့ မှင်စာမဟုတ်လောက်ဘူး"

ကလေး။"ဟုတ်တယ် ငါ့သားကို နင်တို့ အနိုင်ကျင့်ပြီးမောင်းထုတ်လို့ ငါကိုယ်တိုင် လာရတာပဲ နင်တို့ရော ဒီကလေးကိုပါ ငါသတ်မယ်"

ကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ဦးအသံနဲ့ ပြောလိုက်တာကြောင့် အိမ်ပေါ်မှာရှိနေကြတဲ့ လူတွေအပြင် ဦးသာဓုပါ ကြောက်လန့်သွားခဲ့တယ်။

သက်ခိုင်ကတော့ ကြောက်လန့်ဟန်မပြပဲ ဘေးမှာရှိတဲ့ ကွမ်းအစ်ထဲက ကွမ်းသီးတစ်ခြမ်းကို ဖဲ့ကာ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး

သခ။"နင်တို့ကလေး စားချင်ရင် ကံနိမ့်တဲ့သူတွေကို ဝင်ပူးကပ်မယ် တောင်းစားမယ် ဒီလို အကျင့်က ငါတို့နဲ့မတွေ့ခင် အချိန်ထိပဲကောင်းတယ် အခုတော့ နင်တို့ရဲ့အဆုံးသတ်ကိုရောက်လာ တော့မယ် ကဲ နင်တို့ကပဲ ပူးကပ်နိုင်မလား ငါကပဲ ဆုံးမနိုင်မလား ကြည့်ရသေးတာပေါ့"

တရ။"ဟေ့ကောင် မင်းက စားချင်တိုင်း တောင်းစားရအောင် ဒီအိမ်ကို မှင့်အမေ့လင် အိမ်များမှတ်နေလားကွ ငါထလုပ်လိုက်ရ ရှိတဲ့အစွယ်နှစ်ချောင်း ကျိုးသွားဦးမယ်"

တောက်ရက စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ထကန်မယ်လုပ်တော့ သက်ခိုင်က တားလိုက်ပြီး

သခ။"စိတ်ထိန်းထားပါဦး သူတို့က ရမှန်းသိလို့ ဒီလိုလုပ်တာဖြစ်မှာပါ စကားနဲ့ပြောလို့ မထွက်ရင် မင်းပဲဆုံးမရမှာပါ" လို့ပြောလိုက်တော့ ဝင်ပူး နေတဲ့သူက အနောက်ကိုဖင်တွန်းဆုတ်သွား ကာ ကလေးရဲ့လက်ကို ကိုက်ဖဲ့စားဖို့ဟန်ပြင်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ တောက်ရက ထိုင်နေရာကနေ မတ်တတ်ထရပ်လိုက် ပြီး ကိုက်ဖို့ဟန်ပြင် နေတဲ့ကလေးရဲ့မျက်နှာကို ခြေဦးနဲ့ပိတ်ကန်ထည့်လိုက် တယ်။

ဦးသာဓု။"ငါ့မြေး ငါ့မြေး သေပါပြီ နင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဒီမှာ ကလေးက မထ နိုင်တော့ဘူး"

တောက်ရ။"ဟာ အဘ အခုဖြစ်နေတာ ကလေးမဟုတ်ဘူး သူ့ကိုယ်ထဲဝင် ပူးနေတဲ့ နာနာဘာဝကဖြစ်နေတာ ဒီကိစ္စတွေပြီးလို့ ကလေးမှာ ဒဏ်ရာ အနာတရတစ်ခုခုကျန်ခဲ့ရင် နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ကိုင်းခုတ်စားနဲ့ ကျုပ် လည်ပင်းကိုလှီးသွားဗျာ"

တောက်ရက စိတ်မရှည်တဲ့ဟန်နဲ့ပြောလိုက်တော့မှ ဦးသာဓု အနောက်ကို ဆုတ်သွားခဲ့တယ်။ ဝင်ပူးနေတဲ့သူက စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းနဲ့ သူ့ကိုတွယ်ထည့် လိုက်တဲ့ တောက်ရကိုကြည့်ပြီး ရှိန်သွားတဲ့ဟန်နဲ့ မျက်နှာကိုအောက်ချကာ ကြမ်းပြင်ကိုလက်သည်းနဲ့ တစ်ဂျစ်ဂျစ်မြည်အောင် ကုတ်နေခဲ့တယ်။

တောက်ရ။"ဟေ့ကောင် မင်းအခုထွက်မလား ငါကန်ထုတ်ရမလား"

ကလေး။"ထွက် ထွက် ထွက်ပါ့မယ် ဆရာတို့အစွမ်းကိုမသိလို့ စော်ကားမိ တာပါ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး ပါးစောင်ရိုးတွေလည်း ကျိုးပြီထင်ပါ

တယ်"

ဝင်ပူးနေတဲ့သူက သက်ခိုင်နဲ့တောက်ရကို ကြောက်လန့်ဟန်နဲ့ပြောကာ ကိုယ်ထဲကနေ ခွာပြီး အိမ်အနောက်ဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ ဦး သာဓုကလည်း သတိလစ်မေ့မြောနေတဲ့ သူ့မြေးလေး ခန္ဓာကိုယ်ကိုဖက်ပြီး ငိုနေတဲ့အချိန် သက်ခိုင်က ဘေးမှာချထားတဲ့ ရေခွက်ထဲကရေကို လက်ညှိုး နဲ့ ဆွတ်ကာ ကလေးမျက်နှာကို တောက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မေ့မြောနေတဲ့ ကလေးက ရုတ်ခြည်း သတိပြန်ရလာခဲ့တယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မြင်တဲ့ ရွာသားတွေကတော့ သက်ခိုင်နဲ့ တောက်ရကို အားကျတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး ကျေးဇူး အထပ်ထပ်တင်ကြောင်း ပြောကာ အိမ်ကိုပြန်လိုက်ပို့ ပေးခဲ့ကြတယ်။
